

האפרוחים, שכל היום רק אכלו, שתו והתרועעו, הלכו וגדלו, הלכו וצמחו.

"עוד מעט יהיו לכם תרנגולות ותרנגולים" פסק מיכאל, שהביא אלינו את השנים שלו ולא הפסיק להצטער על כך.

"תוכלו להשתמש בהם לכפרות," אמר שלוימליה והביט בהם בעינים נוצצות מהתלהבות. התחלנו לחשב כמה תרנגולים יש לנו, והתברר שהמספר יתאים בדיוק לעשיית כפרות. אבל אז אמרה מירי: "מה פתאום? מאימתי לוקחים תרנגולים שהם בני בית שלנו לכפרות?"

גם רוחי לא הסכימה כלל: "כל שנה אנחנו עושים כפרות בכסף, נכון? אז מה יום מיומים? וחוץ מזה, האפרוחים שלנו לא מספיק מבגרים בשביל כפרות."

לא התנפחתי עם מירי ועם רוחי. יום הפפורים אמנם קרוב – אבל עדין לא הגיע. בינתיים יגדלו להם התרנגולים אט אט, ואולי גם מירי תסכים להשתמש בהם לכפרות.

באחד הימים גלתה מירי שהתרנגולים הולכים ונעשים עצובים.

"הם נראים כחוששים וחולים," היא אמרה. "אולי השמש פה במרפסת לא בריאה בעבורם?"

"לא נכון!" התנפחתי. רק זה היה חסר לי, שמישהו עוד יאמר לי לשחרר אותם... "השמש הזו היא שמש מצינת, לא חמה ולא קרה. המרפסת הזו מדיקת בשבילם, היא כאלו נבנתה לשמש כלול."

תרנגולים לכפרות

זה התחיל מאפרוח אחד. אפרוח אחד קטן, שהובא אלינו ממוכר האפרוחים. הפלומה שלו הייתה צהבה ורפה, כל כך רפה עד שיכלנו לשבת וללטף אותו ללא הפסק. אחר כך הפך האפרוח שלנו לבודד ומסכן, ומיכאל, הבן של השכנים אמר: "אתם לא יודעים שאפרוח צריך חברים? תכניסו לו עוד שנים, לפחות."

"מאיפה יהיו לנו עוד שנים?" שאלנו.

"זו לא בעיה. אני אביא לכם!" אמר מיכאל של השכנים והעלה אלינו בשמחה ובששון את שני האפרוחים שלהם.

אחרי השנים הללו, הגיעו עוד שנים מהחברות של מירי ורוחי, האחיות שלי, ועוד אחד משלוימליה, שהתחייב לפניי אמא שלו שהאפרוח לא עושה כללום וטעה בגדול.

המרפסת שלנו הפכה ללול תרנגולים. כל היום מקרקרים, כל היום מסתובבים בטלים, וסביבם כל ילדי השכנים וכל החברים.

"אולי אנחנו לא מאכילים אותם את האכל המתאים?" שערה רוחי. "כל הזמן לחם שרוי במים, אולי הם רוצים עוד סוגים של מאכלים?"

צחקתי. "התרנגולים יודעים שהם במרפסת ולא במסעדה, שיאמרו 'תודה רבה' על מה שהם מקבלים! ובכל זאת, הוספנו להם גם גרעינים ודחן. אבל התרנגולים לא אמרו 'תודה רבה', כלל וכלל לא, הם אפילו לא העריכו את בית המלון שהם מקבלים חנם אין כסף. הם החלו לגדל בבת אחת, וככל שגדלו – כך התחזקו ונהיו שובבים יותר ויותר. באחד הימים, כשנכנסנו עם בקר אל הלול – כלומר אל המרפסת – מצאנו אותה ריקה! כן, ריקה!"

"איפה הם?" צעקה מירי, מבהלת.

התכופפנו וחפשנו תחת הארזים, שהיו משלכים בין תרנגול לתרנגול. חפשנו מתחת לארון הפרזל החלוד וחטטנו בתוכו, על אף שהיה סגור ונפוש חיה לא יכלה להכנס.

לבסוף העפתי מבט למטה. גבה של שתי קומות נגלה לעיני. "אני חושש שהם החליטו לערוך מבצע בריחה," לחשתי בחשש.

"אוי, אני לא יכולה לשמע את זה," הניחה מירי את ידיה על האזניים.

"הם לא יכולים לקפץ מגבה כזה," קראה רוחי ונסתה לראות עד למטה.

"אם הם קפצו – הם בודאי נהרגו," העריכה מירי.

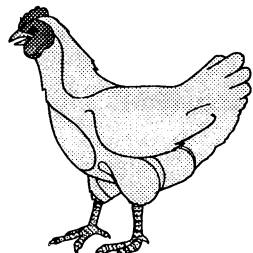
"נו, טוב, לתרנגולים אין שכל בראש, הם אינם מבינים שלקפץ זו סכנה. אני ארד למטה ואראה מה בדיוק קרה," אמרתי באמץ, על אף שלבי דפק

בעז. ירדתי למטה. איך אפשר להאמין שהתרנגולים הגדולים ומלאי החיים יקפחו כך את נפשותיהם?

מהרתי אל החצר שמאחורי הבית. אף פעם אין נכנסים לשם. צמחים צומחים שם פרא, וארכם של הגבעולים כגבה קומה אחת. פסעתי צעד צעד, אט אט, משרוך רגלי בין השיחים העבתיים, והנה – מה זאת? מי צועד לעברי? אחד, שנים, שלשה, ארבעה, ועוד... בקרקורים עליזים ובקריאות רמות.

במקום לשמח לקראת היצורים הבוגרים, נבהלתי ונסוגתי על נפשי. חשבתי למצא תרנגולים מתים, והנה – מי היה מאמין שהם כל כך מבגרים וכאלו חזקים? איך יתכן לקפץ מקומה שניה ולהשאיר בחיים? הם הפחידו אותי כאלו היו אריות ונמרים, ולא סתם תרנגולות ותרנגולים.

עליתי הביתה, משאיר אותם לאנחות, ורצתי לבשר לרוחי שהם כנראה יותר מדי מבגרים וחזקים, ולכן גם מתאימים לכפרות בלי כל בעיות. אבל מי שרוצה לאחוז בהם, שיאחז – אני מעדיף להשאיר אותם שם ולעשות כפרות בכסף.

מיהו השמרטף האמתי?

כשאמרה לי דבורה השכנה שאבוא לשמר על זהבי שלה בלילה – שמחתי שמחה רבה.

ילדות אחרות מפתתי הן שמרטפיות קבועות. חלק מהן שומרות על תינוקות אפילו כמה פעמים בשבוע.

אני מימי לא הייתי ביביסיטר. מימי לא שמרתי על שום תינוק או תינקת, שכן אין לי אחים צעירים ממני, ומעולם לא נסיתי להשגיח על תינוק קטן למשך שעות מספר.

בשעה שמונה בדיוק התיצבתי בפתח ביתה של דבורה, השכנה שלנו.

"שלום, אסתי," קבלה את פני בחיוך רחב, "זהבי ישנה. אני שמחה שהיא נרדמה. כך תוכלי לשבת ולהכין שעורים בשקט. אם היא תתעורר – הגישי לה את הבקבוק הזה, או שתנדנדי מעט את מטתה, בסדר?"

"בסדר גמור," עניתי, ובלבי רוח לי מאד. אם זוהי כל התורה – אז המלאכה אינה קשה מנשא...

דבורה עמדה לצאת מן הבית. ברגע האחרון סובבה פניה וקראה, כנוצרת: "השארתי לך על השלחן במטבח כבוד. תוכלי להתכבד במה שתירצי. אחזר בערך בשעה אחת עשרה."

דבורה יצאה. נעלתי את הדלת אחריה והתישבתי על הכסא שעמד ליד שלחן הסלון.

קמתי מן הכסא ונגשתי אל המטבח. לקחתי ביגלה אחד מהצלחת, ברכתי ואכלתי. המשכתי לחדר הילדים. זהבה החמודה שכבה במטת התינוק שלה וישנה שנה עמקה. שערה הזהב, המתלתל, התפזר על הפר הרך, והשמיכה עטפה אותה עד לצווארה.

איזו מתוקה! התלהבתי, כשאני מזכירה לעצמי מה עלי לעשות אם תקום. בינתיים לא נראה היה שהיא מתכוננת לעשות זאת.

חזרתי אל המטבח והתכבדתי בעוד ממתיק. השעה הייתה שמונה וחצי. נגשתי אל החלון. חשך נבט אלי מבחוץ.

איזה פחד, אם יש משהו שאינני אוהבת – זהו חשך כבד כזה, כמו ששורר אז בחוץ.

ומה יהיה אם יפנס גנב?

ואם פתאם ידפק מישהו בדלת, מה אמר?

צלצול הטלפון הקפיצני ממקומי. בקשו את דבורה. אמרתי שתבוא באחת עשרה, ומהעבר השני נתקו את השיחה.

אולי לא נהגתי כשורה? אולי זה היה גנב שמעגין לרעת באיזו שעה
היא תשוב? מי יודע?

הרגשתי רעד בכל גופי. הפחד זחל בתוכי, כמו תולעת הזוחלת בתפוח
ומכרסמת בו עוד ועוד...

אוף, השקט הזה. אלו היה פה מעט רעש, מעט קול, אולי קלטת עם
שירים חסידים, או שזיכרי התינקת היתה קמה ובוכה...

כן, אני זקוקה למישהו שיהיה ער אתי. אפילו התינקת מסגלת לעזר לי.
פתאם שמעתי קול.

רצתי לחדרה של זיכרי. התינקת היתה ערנית לגמרי. היא לא בכתה. היא
עמדה במטתה ופטפטה.

כשראתה אותי - חיכה.

"זיכרי, מהרתי לעברה ותפסתי בזרועותי. "זיכרי!" חבקתי אותה
חבוק גדול, "איך ידעת מתי לקום?"

שחקתי איתה בכל משחקי התינוקות שהפרתי. עשינו "עשר אצבעות"
אולי עשרים פעמים. "חנה'לה אופה קטנה" - אולי שלושים. "סבתא בשלה
דיסה" - בצענו ללא הפסקה, ו... "קוקו" - הצצתי לעברה בלי הרף, כשהיא
מסתתרת ומגלה את עצמה בכל רגע.

פתאם שכחתי מכל החשף - נשכח השקט ששרר קדם, ונשכחה השעה.
הנקישה החלשה בדלת הבהילה אותי כהגן.

"מי זה?" שאלתי כשאני מתקרבת אל הדלת, וזיכרי בזרועותי.

"דבורה!" נשמע הקול.

"דבורה?" שאלתי בתדהמה ופתחתי את הדלת לרוחה.

"ממה!" קראה וזיכתי ורצה לקראת אמה.

"מה, היא ערה?" נדהמה דבורה, "מה קורה פה? אף פעם זה לא קרה..."

"אשלים לך מעט יותר," הבטיחה דבורה, "בכל אופן בליילה על פי רב תינקת ישנה."

"אין צורך," עניתי בהרפנת ראש, "באמת, אין צורך בתשלום, קל וחומר שלא בתוספת."

דבורה התעקשה: "את חייבת לקחת, אסתי, את שמרת על התינקת שלי, והיא כה מאשרת ושמחה."

"אשאל את אמא שלי," אמרתי וברחתי ללא תשלום. גם מחר לא אקח פרוטה. איך אוכל לקחת? והלא אני יודעת את האמת: לא אני שמרתי על התינקת – היא שמרה עלי. מה הייתי עושה אלו לא הייתה מתעוררת?...

בלי פונה...

"איפה הטבעת שלי יכולה להיות?" שאלה שולי והתרועעה בבית מצד אל צד כדי למצאה.

"אוף, הכל כל כך הפוך ומבלגן," רטנה לעצמה והזיזה את ערמת הבגדים שעל מטתה אל מטתה של שבי אחותה.

הטבעת לא הייתה בין הבגדים, ואפילו לא בין מכשירי הכתיבה ובין הדפים שהיו זרוקים בלא סדר על שלחן הכתיבה שלה.

שבי נכנסה אל החדר וראתה את אחותה מחפשת בקדחתנות.

"אפשר לעזור לך?" שאלה בטוב לב.

"אפשר לעזור, אבל זה לא יועיל," ענתה שולי ביאוש מר.

"לא יועיל? למה את אומרת כך?" נעלבה שבי, "אינך סומכת עלי

בכלום?"